

[Lykketoff]

på, i en meget ekstrem situation, fordi vi har at gøre med en minister, der benytter sin stilling som øverste chef for told- og skattevæsenet til at gennemtvinge beslutninger om organisations- og personaleændringer med en svigtende ansvarsfølelse både som arbejdsgiver og som den fremmest ansvarlige for at sikre, at de indtægter, Folketinget har besluttet der skal sikres, også kommer i de offentlige kasser.

Derfor er der kun én ting, jeg beklager mere, end at det har været nødvendigt at fremsætte dette forslag, og det er, at det antagelig ikke kan samle et flertal i Tinget. Det vil jeg tage som udtryk for to ting: for det første, at der er partier i Tinget, der ikke har gjort sig klart, hvor groteske forhold der hersker i Skatteministeriet. Man nægter simpelt hen at tro, at det kan være så galt, og det forstår jeg godt, for det er utroligt, men sandt.

Vi er selvfølgelig også godt klar over, at der er taktiske ulemper ved at fremsætte et mistillidsforslag, der ikke kan få flertal. En stor del af den borgerlige presse vil i morgen skrive, at vi var personlige i vores angreb på skatteministeren, fordi man netop ikke kan og vil forstå, hvor slemt det står til, og der vil være nogle, der vil udlægge det forhold, at dagsordenen nedstemmes, som udtryk for, at skatteministeren i stedet for helt ufortjent har indkasseret et tillidsvotum.

Men for mig handler denne debat ikke om taktik eller om morgendagens presseudlægninger. Den handler om, hvad der er moralsk acceptabelt, og hvad der ikke er det, og om, hvad der i historiens lys vil være den rigtige markering.

Som forgænger for den nuværende skatteminister og med den indsigt, det giver, kan jeg desværre ikke argumentere for noget som helst andet end dette dagsordensforslag. Eftertiden vil fælde en meget hård dom over den nuværende skatteministers embedsførelse, og vi ville af denne eftertid blive bedømt som uopmærksomme og lige glade, hvis vi havde forsømt lejligheden til at understrege vores afstandtagen så stærkt, som det overhovedet er muligt netop nu.

Jeg skal forsøge at sammenfatte kritikken i nogle få hovedpunkter:

Den fusion af skatte- og toldvæsenet, der er indledt, er naturligvis principielt rigtig, men der er ikke afsat midler, og der er ikke lavet no-

gen planlægning, og derfor truer den måde, det gennemføres på, med at skabe totalt kaos i kontrolsystemet, og det koster milliarder af kroner i tab på de uærlige skatteydere. Ingen privat virksomhed ville have grebet sagen an på den måde.

Der er ikke blevet afsat de midler, der var nødvendige for at sikre en reel fusion. Der er ikke blevet trukket på de gamle lederes erfaringer. Man kyler dem ud af systemet med få dages varsel og betaler alligevel rådighedsløn til dem af statskassen. Nu rykker en masse uerfarne chefer ind i kontorerne og skal gennemføre disse drastiske personalenedskæringer. Det bliver uundgåeligt til mange nedskæringer i blinde. Det vil med stor sikkerhed især ramme kontrolindsatsen, og der er tale om en nedbrydning, som det vil tage mange år – måske årtier – at genoprette, fordi der er ekspertise og erfaring, der går tabt for altid for skattevæsenet.

Vi oplevede endnu en gang i dag en skatteminister, der katastrofalt hårdnakket benægter, hvordan tingene faktisk forholder sig. Den fremstilling, vi fik af skatteministeren i dag, har efter min opfattelse intet med virkeligheden at gøre, og skattesystemets egne embedsmænd har fået mundkurv på. De, der har vovet at pippe, er blevet fyret som udelige. Som medlem af Ligningsrådet fornemmer man tydeligt, hvordan der hersker en stemning af massiv frygt i hele ministerens apparat. Det er først, når man i disse måneder møder gamle bekendte i skatteadministrationen, at man helt forstår, hvilke raffinerede undertrykkelsesmetoder der var i værk østpå indtil for ganske få måneder siden, og som fik folk til at holde mund. Ministeren har i virkeligheden reduceret Ligningsrådet til et ekspeditionsorgan for sine politiske fortolkninger af lovene.

Så må vi konstatere, hvordan ministeren lader sit apparat lave fortolkninger af gældende lov, som er i klar strid med indgåede politiske aftaler. Vi kan se, hvordan digerne mod skatte Spekulation systematisk nedbrydes af en praksis, hvor ministeren ikke anker principielle sager, men lader skævere i Landsskatteretten danne praksis i strid med ældre domstolsafgørelser. Det er milliarder af kroner, der forsvinder på denne måde.

Finansministeren står med en stor del af problemet. Når han i sin budgetoversigt netop nu må konstatere, at det især er indtægterne, der